

Một Tù Nhân Sờ Mu Rùa!

Lê Tam Anh

(Để Tưởng Nhớ Một Người Bạn Tù Đã Ra Đi)

Những năm gần đây, báo chí trong và ngoài nước thường xuyên đề cập đến hiện tượng, mà, theo “Biện Chứng Pháp” của Mac-Lenin, thì không bao giờ có thể xảy ra trong “thế giới Cộng Sản” được! Trong một chế độ theo chủ nghĩa “vô thần”, lúc mới nổi lên đã chủ trương phá chùa, đập miếu, nhà thờ biến thành nơi chứa lương thực...! Người Cộng Sản không tin có Phật, Chúa, Thần thánh gì cả suốt một thời gian dài mấy mươi năm... Cho đến một ngày, chính những “đảng viên” quý gối cúng bái, đốt vàng mã, tin phong thủy, sùng bái những phù thủy gọi là “nhà ngoại cảm”; thì người ta mới chợt hiểu ra!

Tôi còn nhớ kỷ niệm lúc còn ở tù trong các trại tập trung từ Nam ra Bắc Việt Nam. Kỷ niệm về một “Nhà Ngoại Cảm” rất ư là lợi hại đã cùng với tôi “rong chơi” từ hết trại tù này đến trại tù khác với hàng bao nhiêu chuyện về “tử vi. Tướng số” Ông bạn già “Thầy Bói” của tôi, vì say mê “bốc quẻ, chấm lá số” mà phải bị cùm, bị trút phần ăn... Nhưng cũng từ trong nơi cùm gông đó, anh ta cũng có thời được cưng chiều, ăn no để “nói dóc”! Anh lớn hơn tôi chừng năm sáu tuổi, người to con, không cao lắm nhưng bệ vệ. Lúc sau này không có đủ thức ăn nuôi cơ thể, có lúc anh ốm như bộ xương biết đi, hai mắt lờ lờ, mỗi lần xin được bi thuốc Lào, rít lên một hơi là ngã bổ xuống sàn giấy đàn đạch... Xuất thân là một sĩ quan Phòng 7 Đơn vị 101, làm việc tại Bộ Tổng Tham Mưu, ăn nói lưu loát, miệng “có quai có xách”! Tên cúng cơm là Đoàn Thế Lộc.

Anh nổi tiếng ngay những ngày đầu vào tù. Chúng tôi thường xuyên bu chung quanh anh, chờ cả giờ đồng hồ để xin anh nói cho một vài điều. Có lúc năn nỉ anh xem hộ tử vi sao hạn của chính mình rồi đến vợ con ở bên ngoài ra sao. Thù lao cho anh là những miếng thuốc lúc còn trong Nam, những bi thuốc Lào hay là một vài cục đường, một vài khúc khoai mì lúc đã ở Bắc Kỳ – Hoàng Liên Sơn – Lao Cay – Yên Bái – Vĩnh Phú... Đoàn Thế Lộc “quảng cáo” cho mình rằng hồi còn “huy hoàng”, anh ta thường xuyên xem tử vi cho các ông bà Tướng Tá trong Bộ TTM. Nghề xem tử vi của anh không biết ra sao, nhưng ăn nói rất lưu loát, đầu ra đó, hấp dẫn, tạo niềm tin cho người đối diện. Dĩ nhiên là lúc còn trong tù, anh nói quá khứ cho từng “tù nhân” đều nghe rất...hay, rất đúng nhưng về tương lai thì ai mà biết được?

Chúng tôi ở với nhau trong Nam cho đến năm 1977, lúc đó là mùa hè tại trại tù Long Giao. Anh Lộc và tôi ăn cơm chung, ngủ cạnh sát nhau. Hôm đó nhằm vào rằm tháng Năm, tôi không nhớ ngày Dương Lịch. Anh vừa ăn trưa với tôi vừa nói:

– Ba hôm nữa là mình huy hoàng!

Tôi ngạc nhiên nhìn anh nói vắn:

– Đừng nói là được thả về gặp vợ con, rồi Mỹ nó đưa máy bay rước tụi mình như anh từng nói nha!

Anh từ tốn cười, cầm khúc củ mì đưa vào miệng, vừa nhai vừa nói:

– Còn hơn việc thả về nữa, tụi mình sẽ xuống tàu ra khơi.

– Vừa thôi cha! Tĩnh lại đi, anh lấy đầu ra cái tin trời đánh đó?

– Tao bám tử vi của tao và của mày, hai số cùng có “mã khóc khách” và tương hội trong ba ngày nữa. Tao thấy mình được xe đưa đến Newport (Tân Cảng), sau đó xuống tàu.

– Rồi sao? Chúng đưa cho Hà Bá nhai phải không?

– Tao nghĩ chúng sẽ đưa tụi mình ra Hạm Đội 7 để trao đổi!

Tôi trợn mắt nạt anh:

– Thôi đi! Đừng có mơ, anh bị bệnh hoang tưởng rồi.

Anh cười phân bua:

– Không tin thì ba ngày nữa mày sẽ thấy, chừng đó phải lạy tao mới nói tiếp!

Mà quả thật, buổi sáng ngày thứ ba như anh nói, chúng tôi có lệnh ở nhà chờ, không đi “lao động” bên ngoài. Lúc 7:30 sáng, bốn xe sơn màu xanh bịt bùng chạy vào đậu ở sân tập họp. Sau đó là lệnh tập trung ngoài sân nghe lệnh. Lần này là Cán Bộ thứ dữ “lên lớp”. Sau một hồi nói về chính sách khoan hồng và nhân đạo của Đảng, ông ta ra lệnh mọi người đem hết đồ đạc cá nhân ra sắp hàng chờ “Tổng vệ sinh”! Thì ra mấy xe bịt bùng đó là những xe hấp hơi. Tất cả áo quần và chăn mền từng cá nhân được cho vào cốp xe. Tiếng máy nổ, tiếng hơi xì khè khè, tiếng thì thầm bàn tán...! Lúc chờ đến phiên mình, anh Lộc khều tôi và mấy bạn ngồi gần nói nhỏ:

– Hôm nay tổng vệ sinh để chuyển chúng mình đi. Hãy vui lên!

Tôi nhớ ba hôm trước anh đã nói câu này nên bán tín bán nghi. Nhưng tôi vẫn phản đối ý nghĩ hoang tưởng của anh:

– Thôi cha nội, đừng có tuyên truyền. Lo giữ sức khỏe mà chống với thời gian tù đi.

Sở dĩ tôi không tin lời anh ta vì trước đó mấy tháng, trong giờ “học tập”, một bộ đội nói với chúng tôi: “*Các anh cứ tin lời tôi nói, chừng nào nhà nước gọi tên các anh để thả về mà các anh không thấy vui mừng nữa; đó mới đúng thời gian “học tập” tốt!*”. Ở tù đến khi không còn cảm thấy vui khi được tự do, có nghĩa là con người của ta thành chai đá, thành vô cảm rồi. Như vậy còn gì hy vọng được về ... Nhưng sau cơm chiều, mọi việc lại bắt đầu “ứng” với “quê” tử vi. Người đầu tiên được gọi xách theo “hành trang” là tôi, đến tiếp theo một vài chục người nữa mới đến tên anh Lộc. Tất cả xếp hàng, cứ ba chục mạng, ngồi sau một chiếc xe Motolova màu xanh lá cây. Anh Lộc cố lết đến gần bên tôi cao giọng:

– Mày thấy chưa! Tao nói như thần mà! Tí nữa mình sẽ ra Tân Cảng và xuống tàu...

Tôi tiếp:

– Ra Hạm Đội 7 ăn hamburger!

Anh ta cười nham nhở:

– Nhớ qua bên Mỹ tụi mình phải ở chung với nhau để mai kia một nọ giúp đỡ nhau. Mà rồi họ sẽ đưa vợ con mình qua. Họ đã cất cư xá Sĩ Quan cho mình rồi. Nhớ phải ở gần nhau...!

Xe chở tù cũng ra đến Tân Cảng. Tất cả xuống xe tay xách nách mang lĩnh cà lĩnh kính nào lon guigoz, nào đàn guitar tự chế. Có anh còn bê theo một con gà mái để mập ú ừ. Con gà vợ anh ta từ Bình Giả thăm nuôi. Anh nhốt nó bên giường, chia khẩu phần cho gà, gà đền ơn bằng cách đẻ trứng cho anh xoi! Lần lượt rồi cũng xuống tàu, xuống tận đáy tàu, ngồi sắp lớp trên những rác và bụi xi măng. Ngồi sát nách nhau, không có chỗ ngã lưng. Lòng tàu cao và phía trên chỉ chừa một lỗ nhỏ thông hơi. Hai giờ đầu tiên có mấy thằng ngợp thờ, mùi xi măng và bụi bay chui vào mũi... Chỉ có một giây thừng từ trên cái lỗ nhỏ thông xuống một thùng để chứa phân, nước tiểu. Cũng cái giây đó thông xuống hàng ngày những lương khô Trung Cộng cho cái đám người mà theo như ông thầy bói/nhà ngoại cảm Đoàn Thế Lộc là sắp trở thành những giá trị trao đổi với Mỹ... dù họ nghệt thờ và sắp chết! Anh ngồi bên tôi không một tiếng nói suốt từ khi thấy anh sáng tròn của một lỗ trên trần tàu rọi xuống, cứ sáng thì chỉ phía bên trái hông tàu, chiều thì đổi qua hông phải. Như thế có nghĩa là chúng tôi “được” chở ra Miền Bắc Xã Hội Chủ Nghĩa” để... Lưu đây! Anh Lộc bấm tử vi, biết được ngày giờ di chuyển, biết được “thiên cơ” trong muôn vạn “duyên nghiệp”. Nhưng vì quá chủ quan suy diễn theo tin thời sự đưng chuyện chuyện miệng nhau trong tù, nên anh phê phán “bản tin” tử vi theo ý mình! Tôi phục tài bấm số tử vi của anh. Có những việc anh đoán trúng phóc cho những người ngoài, nhưng bản thân anh thì không đoán được.

* * *

Ra Bắc một thời gian “treo chén” anh lại ra chiêu xem tử vi. Anh nói với tôi là bình sanh anh chỉ mê học xem tử vi vì theo anh, nó là một môn khoa học, rõ ràng, mạch lạc và... chính xác! Với tài ăn nói vui vẻ, cởi mở và hòa đồng, anh được anh em tù cùng cảnh ngộ “nuôi”; nhất là những anh thường được gia đình gởi quà, hay có người vợ thương yêu, băng tàu vượt rừng từ Nam ra Bắc thăm nuôi! Anh xem tử vi nổi tiếng, nổi tiếng đến tai cán bộ trại giam bởi một anh tù làm anten (Báo cáo viên) nằm bên kia dãy sàn ngủ. Anh được “mời” lên ngồi làm bản tự kiểm và sau đó bị “cùm hai chân” một tuần lễ về cái tội gieo rắc mê tín dị đoan, làm cho trại sinh không an tâm tin tưởng Đảng và nhà nước.

Có điều lạ là, sau một tuần lễ nằm cùm, con người anh lại khác hẳn. Anh “bị” liên tiếp, hết trường trại đến cán bộ giáo dục, cán bộ quản giáo... lần lượt “mời” xoi nước trà hút thuốc lá. Có hôm anh đi từ sáng đến tối mịt mới bò về chỗ ngủ, bê theo một xách, trong đựng chừng hai ký củ mì luộc. Anh dựng đầu chúng tôi dậy đãi củ mì và gãi bụng cười:

– Hôm nay được “chén” một bữa no!

Tôi chặn đầu:

– Anh khai ngay, từ ngày bị cùm ra đến giờ, luôn được cán bộ “chiếu cố”, có phải đang bán đứng anh em để được no, được về sớm phải không?

– Lại nói bậy, im cái miệng thôi mày đi! Nói nhỏ cho tụi mày nghe, đừng có học đi học lại, lỗ tụi anten nó báo cáo thì...

Chúng tôi bao quanh lấy anh, tay thì bốc củ mì, tai vĩnh ra, miệng thì nhai... Anh chậm rãi:

– Tao xem tử vi cho bọn chúng!

– Trời! Thật không? Tụi nó nhốt anh, cùm anh vì cái tội xem bói toán. Mà bây giờ lại nhờ anh xem tử vi cho chúng là sao?

Anh kéo ống thuốc lào trên vách xuống, lấy cây chọc vào nõ, vê một bi thuốc... Rồi thông thả theo tiên ông... Một lúc sau, cảm thấy hết phê, anh chậm chậm “khai”:

– Hôm tao bị cùm, nằm trên sàn xi măng lạnh quá, tao nghĩ là sẽ chết vì bị lạnh lụng và đói. Mấy con gián cứ đến nhâm nhi ngón chân của tao. Vách bên kia là một ông cha đang bị cùm, hình như là Cha Song mới vừa chuyển về từ trại Cổng Trời. Cha hay hát thánh ca và đọc kinh. Hình như ông không sợ gì, kể cả bị cùm từ các trại này đến trại khác. Tao nằm như thế được hai hôm thì có một thằng áo vàng bước vào nhìn tao. Hắn có vẻ buồn, trẻ măng. Tao bèn lên tiếng: “*Chào cán bộ! Ông đang có chuyện buồn phiền gia đình. Ông mới vừa mất cửa!*” Bò Vàng ngạc nhiên nhìn tao, đến sát bên hỏi tao: “*Sao anh biết tôi bị mất cửa?*” Tao nói: “*Thì nếu Cán Bộ có mất thì tôi sẽ nói tiếp còn không thì thôi. Nhưng Cán Bộ tuổi con gì, sanh ngày giờ gì thì tôi mới nói đúng được!*”. Hắn nhìn trước ngó sau rồi kể tai nói nhỏ với tao. Tao nghĩ, trong chốn lao tù, chỗ tận cùng là nơi cùm gôm xiềng xích mà nó còn sợ có người rình nghe nữa thì hết ý.

Tôi nóng ruột thúc:

– Nói ngắn gọn thôi cha! Rồi sao?

Vẫn ra vẻ quan trọng, móc trong túi ra một cục thuốc lào to, nhìn mọi người cười:

– Hút đi! Thuốc hạng nhất Hải Phòng đó! Cán Bộ Trục Trại thường cho tao hồi chiều... Thằng nhai con “thành thật khai báo” với tao là nó vừa mất chiếc xe đạp xịn mua ở dưới phố Yên Bái, đạp về đến bến phà Âu Lâu thì bị mất lúc nó dựng xe vào quán ăn tô bún riêu. Tao hỏi tuổi và ngày giờ sanh rồi nói với nó là hãy về tìm ở cách nhà nó bốn cây số về hướng Đông sẽ lấy lại được. Nó lật đật chạy đi không kịp nói gì thêm. Sau khi tao hết bị cùm, về lán thì mầy với thằng Chánh Ruồi điu tao mê lắm, tưởng không gượng giậy được. Ai ngờ chiều hôm sau Cán Bộ Trại xuống gọi tao lên phòng làm việc. Tao tưởng lại bị cùm nữa về cái tội tuyên truyền mê tín với cán bộ nhà nước! Nói đến đây, anh Lộc lại làm một bi thuốc lào “câu giờ”! Một đám bu quanh la lên nóng ruột:

– Hút ẹ lên, khai mau! Còn đi ngủ mai cuộc đất!

– Cha cán bộ trại mời tao ngồi, rót nước trà đậm, rút thuốc lá mời tao chứ không phải mời thuốc lào. Tao ngạc nhiên đứng như trời trồng. Hắn ta cười mời một lần nữa. Hắn nói: “*Anh tài thật, Cán Bộ Văn đã tìm được chiếc xe đạp theo hướng anh chỉ và đã bắt được tên trộm lấy cắp chiếc xe đạp*”. Tao mừng quá, nghĩ là mình “chó táp phải ruồi”, bèn đứng đỉnh ngòi xuống ra cái điều tài thánh! Thế là từ bữa đó tao liên tục được chiếu cố, hết thằng này đến thằng khác “lãnh” lên xem tử vi thay vì đi cuộc đất với tụi mầy! Bây giờ thì tụi nó tin tưởng tao còn hơn cha mẹ nó...

Thằng Chánh Ruồi cười nham nhở:

– Anh Lộc! Hôm sau có gì anh bỏ vào bọc đem về cho tụi em ăn với nha! Coi bộ anh mập ra và đẹp trai...

– Mầy chỉ được cái nịnh.

Anh Lộc từ đó cho đến ngày về Nam luôn là một ông thầy bói tử vi có hạng của tù và là Thầy của bọn Bò Vàng. Nhưng khi được thả về, anh tiếp tục cái nghề “sờ mu rùa” không phải dễ. anh mượn một xe xích lô, hàng ngày đạp ra đường kiếm khách. Nếu có khách gọi là anh có “mối tử vi”! Trong lúc đạp xe, người ngồi trên xe được gợi ý về tướng số, tiếp theo là bả mả quẻ. Nếu “khách” lạ khoái thì cả hai cùng dừng lại ở đâu đó để “xem cho kỹ”. Cuối cùng thì khách “hồ hởi phấn khởi trả tiền xe lẫn tiền “thầy”!

Năm 1984, tôi từ vùng kinh tế mới Đồng Nai dẫn vợ lên Sài Gòn thăm gia đình ba má, tôi gặp anh đang khệch khạng trên chiếc xích lô không khách ở góc đường Bà Hạt và Nguyễn Duy Dương. Mừng quá, chúng tôi vào quán uống nước nói chuyện tránh nắng trưa. Anh nhìn vợ tôi và nói:

- Chị đừng để nó vượt biên một mình, không được đâu. Sẽ có ngày cả gia đình qua Mỹ bằng máy bay...!”

Tôi cười nhìn anh chế diễu:

- Giống như cái tin anh nói xuống tàu ra Hạm Đội 7 năm nào chứ gì!

Anh cười:

- Thì để xem!

Anh đã nói đúng khi chúng tôi lên máy bay qua Hoa Kỳ, không những chỉ gia đình tôi mà còn cả tập thể những gia đình là tù nhân chính trị suốt bao nhiêu năm từ Nam ra Bắc. Anh đã nói đúng nhiều việc, nhưng chính anh không thể nào bả mả trúng lá số của chính anh khi anh nằm trên giường bệnh vì bệnh gan, kết quả của những năm anh hay “ăn bậy” trong trại tù. Anh nằm xuống ở Nam California sau khi đưa hết vợ và bầy con của anh định cư trên xứ tự do.. Từ ngày biết mình bị bệnh đến khi nhắm mắt, anh vẫn “sờ mu rùa” cho những thằng bạn tù thỉnh thoảng đến thăm anh trên giường bệnh, trong nhà thương hay những ngày cuối cùng ở một

Apartment trên đường Flower ở Garden Grove. Một ông “thầy bói”, một “nhà ngoại cảm”, một thầy “sờ mu rùa” vốn xuất thân từ đơn vị ẩn danh 101, một tù nhân đáng nhớ đã vĩnh viễn ra đi.

Lê Tam Anh